

Halmai Tamás

JÓL VAN ÍGY

Egész tájat egy fekete láz meggyűrt,
mi külön tudjuk, a remete együtt,
a decembert a nyár alá temetjük.

Hová hal meg, aki kiér a síkra?
Sírás a száját széjjelebb hasítja;
a hold arcán is világol a stigma.

Könnyekben fürdik miért a tekintet?
Nem azért, hogy tisztán lássuk a kincset,
de lássuk a tisztát, és ne csak színleg.

A tengervízből halakat farag ki,
a levegőből madarat forogni
s lélekből testet. Mégse tudjuk, hogy ki.

*Légy szerelmes a barátságba, súgja,
Jól van így, lehel, akár a szútra,
és nemcsak testetlen, hanem sarutlan.*

HOLTAK HANGJÁN

Gyalog a csillag csak Istenig jutna,
nem emlékezve képekre, kapukra,
madárnál gyorsabb madárlátta szútra.

Eltelepült a mindenség mellőlünk,
másik mindenség helyette előtűnt,
jaj, nincs, csak egész; a szőlő merő fürt.

A test állata másodtestre vágyik,
lelkesít mégis a vágytalanságig,
ahol már nem a fény szava világít.

Nem emberé a lassúság vívmánya,
liliom terel lakhatóbb irányba,
az erdő is kert, csak nincs ránk szignálva.

Mindenféle álmok emléke terjeng,
miféle lét van a nemlétnél beljebb,
hogyan késztet, holtak hangján énekeljek?

FÉNYEKBŐL ERDŐT

Hajnal előtt még egyszer összerozzan
két életünk: az egyik már romokban,
a másik, úgy hírlík, romolhatatlan.

Összehallgat a rémület a renddel,
aztán felébredsz. Körbevesz a reggel
világgal, súgván: Te jössz. Rajta! Kezdd el!

Hamarkodd el az összes lassúságot,
mit megismertél. Ez is, az is áldott.
Fényekből erdőt építesz, ha látod.

Vagy csak játszol szíves káprázatokkal?
Tervet a tudat mulatságból forral?
Éj adománya, ha napos az oldal?

A sosem-volt s az elhalt: más-más semmi?
Választól kérdés segít menekedni...
Jó, hogy a szemben Isten épp szemernyi.

KÉK NAPSÜTÉSSEN

Mire végedre érnék, újakezdődsz,
mint ének ihatatlan tengerek közt,
mint szélütött domb szívében az erdők.

Ha megmérném a fürge pontok hosszát,
lassú mértan mutatna utat hozzád,
tudnivalók a démont elhorzsolnák.

Lopódzva érem el a semmi alját,
a zuhanásban sok a nyugtalanság,
kék napsütésben szelídek a falkák.

Az alvilágból följutni is hasznos,
ha Ariadné aranyfonalat hoz,
s húzza Orpheuszt föl, föl, Ikaroszhoz.

Helyet szorítsz öledben, életedben,
mindenben te vagy épp elérhetetlen,
s már mindenből mindened ér el engem.

TALIZMÁN

Összemakacsolt kézzel is lehetne
imát építeni a fellegekbe,
elhabarodni önmagamtól: lecke.

Ahol arcod kezdődik el a tájban,
ott mézek, füstök, múlt és talizmán van,
búcsút nem ismer a találkozástan.

Türelmet gerjeszt lassú limonádé,
a láb a földé, nem a promenádé,
kipárnázott dombon boldog a hólé.

Sötét utakon fényt elméd, öled szít,
az ördög is Isten felé törekszik,
hogy ezt ne tudja, nincs olyan öreg szív.

A visszatérő ég földangyalt kottáz;
barátságban a szerelemmel: gyors láz;
bevallani a jót: a legszebb gyónás.

